

2^a. Act. El negoci de les armes

«Mantenir la perpètua amenaça de la guerra resulta un bon negoci. No únicament per als militars d'uniforme que cobren el salari per treballar en el "manteniment de la pau", sinó per a la puixant indústria d'armament (...) La demanda d'armament no decreix en temps de crisi i, fins i tot, gran part dels països subdesenvolupats dediquen una important porció dels seus pressuposts a la despesa militar.

A Tailàndia, per exemple, el 30% de la població viu per davall del llindar de pobresa absoluta i el 25% no té accés a l'aigua potable, però aquest país, amb un deute extern de 25.000 milions de dòlars, gasta més en defensa que en educació o salut. Com en altres molts països pobres, la violació dels drets humans és un fet habitual a Tailàndia.

El govern espanyol ha expressat públicament la seua condemna per aquestes violacions, però l'Empresa Nacional Astilleros Bazán (...) va vendre un portaavions a la marina tailandesa al preu de 30.000 milions de pessetes. Espanya ha exportat armes també a altres nacions, per exemple a Iraq, país contra el qual posteriorment el nostre govern enviaria fragates de guerra en qualitat d'aliat de la força internacional que va intervenir contra el perillós Saddam Hussein, privilegiat client del supermercat dels míssils. Tota una exhibició de doble moral pública.

Dins de la moral lògica de la defensa nacional no sembla que vendre navilis de guerra a un país asiàtic tinga molta utilitat per a protegir-nos d'un hipotètic atac exterior.

Mantenir la indústria militar obeïx simplement al fet que es tracta d'un bon negoci, com vendre automòbils o electrodomèstics. Una empresa pública, Astilleros Bazán, construeix el navili, però els motors, els sistemes electrònics i altres equipaments són fabricats per conegudes empreses privades. Una estranya esquizofrènia impulsa els dirigents a mantenir la indústria armamentística en nivells superiors als hipotèticament necessaris per a la protecció del territori nacional. Producte Interior Brut, creixement i promeses d'ocupació, encara que siga com a fabricant de la mort, són les coartades més freqüents per justificar que l'interés públic que l'Estat hauria de representar es diluïska al fals mar d'interessos del Sistema Organitzat.»

(José Antonio Pérez. Manual práctico para la desobediencia civil.
Pamiela. Pamplona. 1994. p. 87-88.)

Act. Fitxes de treball de textos. Violència

Qüestions:

1. Per què creus que molts països del Sud invertixen tants diners en armes, a pesar de la seua situació econòmica?
2. Què vol dir, al text, l'expressió "tota una exhibició de doble moral pública"?